(గత సంచిక తరువాయి)

2

వెంకటమ్మకు అర్థం కాలేదు. సూటిగా నర్సిరెడ్డి మొహంలోకి చూడలేక తల పక్కకు తిప్పి పక్కింటి ఆడకూతుర్ని చూస్తూ అంది. "కష్టమొస్తే ఏం చేసేడిది. నా తాన దాచబెట్టిన పైసలేం లేవు."

"నీకు కష్టమైందని ఎవరు చెప్పిండ్రు?"

"ఊరోళ్ళు పండగలు చేసుకోండ్రి, జాతర్లు చేసుకోండ్రి. నన్ను బలిదానానికి పైసలడగమాకండి. మీతో ఒక ముద్ద పెడితే తింటను, లేదంటే నల్ల నీల్లు తావి ఆ బండమీన పడుంటను."

వెంకటమ్మకు విషయం తెలియదని అర్థమయింది పటేలుకు. "వెంకటమ్మ నువ్వు సోచాయించినట్టూ బోనాలు గీనాలు బాత్‌చిత్‌నై. నీ ఇండ్ల కష్టమే మాట్లాడ్డానికి జమైపోనాం. సమజౌతోందా? దునియంత ఎవ్వరూ శాశ్వతం కాదు. ఈ దినాం నీ కష్టమైంది రేపు మా కష్టమౌతాది. నీ పెన్మిటికి కబురు పంపినాం. రేప్పొద్దుగాలకైన వస్తడు. నువ్వు ధైర్యం గుంటే చాలు, మేం నీ ఎనకనే ఉండి అన్నీ జరిపిస్తం."

వెంకటమ్మ అయోమయంగా చూసింది. "నాకొచ్చిన కష్టమేంది దొరా. దినాం ఉండే కష్టమే గదా?"

మాట నాలిక చివరి వరకూ వచ్చినా చెప్పలేకపోతున్నాడు నర్సిరెడ్డి. కాసేపు దిక్కుల వంక చూసి సెల్ ఫోను రిడయల్ బటన్ నొక్కాడు. ఇప్పుడూ లైన్లోకొచ్చాడు కొడుకు మహేందర్ రెడ్డి.

"బాపూ ఏంది కాల్ చేసినావ్?"

కొడుకు రొప్పుతూ మాట్లాడ్డట్లు వినిపించింది. కార్ల శబ్దం ఎక్కువగా ఉంది. "ఏంది బిడ్డా గట్ల వగురుస్తున్నావు? రోడ్డు నడిమిట్ల ఉన్నావా ఏంది?"

"ఔనయ్యా బజార్న జులూస్‌ల ఉన్నా. జల్దీ చెప్పు. దేనికి ఫోను కలిపినావు?"

"గణేష్ పోయిండంట. నిజమేనా బిడ్డా!"

"అవ్. మేం ఇప్పుడు హాస్పటల్ తానకే ధర్నా చేయడానికి పోతుండాం."

"మేమంటే ఎవులు?"

"అన్ని కాలేజీల దిక్కునుండి అందరం. పిల్లలు, మాష్టర్లు, లీడర్లు, లాయర్లు, చాలా గొప్పోళ్ళుండ్రి. గవర్నమెంటు ఈ దినం దొగొస్తందంటుండ్రు".

నర్సిరెడ్డి చెవి పక్కకు చేరారు నల్లయ్య, సిద్దప్ప. సిద్దప్ప తన పిల్లవాడి గురించి తెలుసుకోమని సంజ్ఞ చేసాడు.

"మనోళ్ళు ఏడుండ్రు? ఆళ్ళే రంగప్ప, సురేషు"

"ఈడ్నే, జులూస్‌లో. దేనికి బాపు?"

"లైన్ల ఉండు, మాట్లాడతా" అని వాళ్ళకేసి చూసి "అందరూ ఆడ్నే ఉన్నరు. ఏం చెప్పమంటరు?"

"ఏం చెప్పేది పటేలు? జరూర్ గావ్ వచ్చెయ్యమని చెప్పు." అన్నాడు నల్లయ్య.

"ఆల్లమ్మ బీమారైదని చెప్పు." అన్నాడు సిద్దప్ప.

"రంగప్ప ఆళ్ళమ్మ బీమారైంది. నల్లయ్య ఆళ్ళ బిడ్డను ఒక దఫా వచ్చి పొమ్మంటుండు. కాలేజీలు బందయినంట గదా? అందరూ వచ్చెయ్యండ్రి. రేతికి కడ బస్సు పట్టుకుని వచ్చెయ్యండ్రి"

అటు ఫోను కట్టయింది. తను చెప్పిన మాటలు వానికందాయో లేదో అర్థం కాలేదు.

"వస్తుండ్రా?"

"తెల్వ. పోను కట్ చేసిండు" దిగాలుగా చుసాడు నర్సిరెడ్డి.

ఇప్పుడు వెంకటమ్మ కళ్ళలో అమాయకత్వం తొలిగి కొద్దిగా భయం కనపడింది. "ఏడకి బోయిండు నా బిడ్డ? నా బిడ్డ ముచ్చట ఎవుర్ని అడుగుతుండ్రు?" అంది సూటిగా నర్సిరెడ్డిని చూస్తూ.

"చెప్పేయ్ పటేలు. దాపెట్టి చేసేదేంది. ఆ తల్లి పేగు మమకారంతో ఏడిస్తే బిడ్డ ఆత్మకు శాంతౌతాది." అన్నాడు ముసలి శంకరయ్య.

"గదే సోచాయిస్తున్నా ఎట్ల శురూ చెయ్యాల్నా అని. చూడు ఎంకటమ్మా, ఎవుళ్ళం శాశ్వతం కాదు. తాత నాయనమ్మల కాణ్ణించి, అమ్మ అయ్యల కాణ్ణించి, కట్టుకున్న పెనిమిటి బిడ్డల కాణ్ణించి ఎవలకెవలం గాం."

ఎంకటమ్మ తెరిచిన నోరు అలాగే ఉండిపోయింది. కళ్ళలో నీళ్ళు సుళ్ళు తిరిగాయి. తన బిడ్డకేదో ప్రమాదం జరిగిందని అర్థం చేసుకుంది. కీచు గొంతుకతో ఎక్కిళ్ళు బెట్టింది, ముక్కు ఎగేస్తొ రాగం తీసింది. "చెప్పు నాయినో. నా బిడ్డా.. నీకేటి కష్టమొచ్చిందిరో.. నా బిడ్డా... సల్లంగ పది కాలాలు బతుకన్రో.. నా బిడ్డా... నా బిడ్డ మంచిగుండడని మాట చెప్పు పటేలా.... నీ కాల్మొక్కత పటేలా... పటే-లా.."

ఎంకటమ్మ గుండెల్లోంచి తన్నుకొచ్చిన బాధకు అందరి కళ్ళూ చెమర్చాయి. నర్సిరెడ్డి బండ దిగి ఎంకటమ్మ దగ్గరకు వచ్చి పక్కనే తనూ గొంతుక కూర్చుని భుజం మీద చెయ్యివేసాడు. "అమ్మీ నీ ఇంట్ల మస్తు కష్టమొచ్చింది. దేమునిచ్చిన కష్టం. నిన్ను ఏడ్వమాకని చెప్పేవోల్లం కాం. నీ కడుపు మంటల తీర్చగలోలం కాం. నీ బడ్డడు ఆ దేమునికాని కాయనే వోయిండు."

ఎంకటమ్మ ఏడుపు తారాస్థాయినందుకుంది. "ఎవరు సంపినోరు బిడ్డో.. నిన్నెవరు సంపినార.. నీ ఉసురు తీసుకున్నోల్లు పురుగులు పట్టి సస్తరు బిడ్డా. ఆళ్ళ బొందలు శ్మశానంలా వెట్టా. మైసమ్మ తల్లో. మా ఇంటి ఇలవేలుపు మైసమ్మ తల్లా. గిట్ల నాకన్నాయం జేస్తివేంది తల్లా. తల్లా"

నర్సిరెడ్డి ఐదు నిముషాలు అలాగే కూర్చున్నాడు. ఆమె రాగాలు పెడుతోనే ఉంది. కాళ్ళు బార్లాచాచుకుని, జుట్టు విరబోసుకుని, పూనకం వచ్చిన దానిలా ముందుకు వెనక్కూ ఊగుతూ మట్టిలో దొర్లుతూ పిచ్చిదానిలా అరుస్తోంది.

నర్సిరెడ్డి లేచి నిలబడ్డాడు. ఎంకటమ్మ ఏడుపుని ఆపుచేసుకుని అడిగింది, "నా బిడ్డ ఎట్ల పోయిండు నాయినా? మోటరు గాడికింద బడ్డనా? సావస గాండ్లే సంపిన్రా, బీమార్ చేసి పోయిండా? ఏం జరిగింది నాయినా? ఎట్ల వోయిండు నాయినా?"

"పోలీసోండ్లు చెప్పిందే నాకు తెలుసు. ఆళ్ళు జీపు మీద నేరుగా నా ఇంటికొచ్చి మీ బిడ్డల్ని జర మంచిగ జూసుకోండ్రి అనిండ్రు. ఏంది కతానంటే అప్పుడూ గణేష్ సంగతి బయట పెట్టిన్రు. గణేష్‌ను ఎవ్వరూ సంపలా, ఏ మోటరు గాడీ టక్కరియ్యలా.

ఆయనే ఆత్మాహుతి చేసుకున్నట. శవాన్ని రేపు పొద్దుగాలే పోలీసోండ్లు అప్పజెప్తమన్నరు. ఇగ జెప్పు నీ పాలెగాండ్లెరున్నరు? దగ్గర్ల ఉంటిరా? దూరాన ఉంటిరా? ఫోన్లు కొట్టాల్నా? మడిసిని పంపి తోలుకు రావాల్నా? నువ్వేం ఫికరు పడమాకు. శవం వచ్చే టయంకి మేం అన్నీ చూసుకుంటాం. పాడె, కట్టెలు, బట్ట, చప్పుళ్ళు అన్నీ మేం జూస్తం. నీ బాధను మేం దీర్చేటిది కాదు. గావ్ ఓళ్ళం అంత సాయానికే పనికొస్తం" నర్సిరెడ్డి గబగబా చెప్పేసాడు మనసులోని మాటలు. మళ్ళీ ఆమె ఏడుపు మొదలుపెడితే చెప్పడం కష్టమని తరుముకొచ్చినట్టు చెప్పాడు.

ఎంకటమ్మ ఆ మాటలు పూర్తిగా విందో లేదో తెలియదు. స్పృహ తప్పి కింద పడిపోయింది. నీళ్ళు తెచ్చి మొహం మీద చల్లారు. కాసేపటికి కళ్ళు తెరచింది.

మొహం మీద చిలకరించిన నీళ్ళు పావలా అంత బొట్టును రక్త నదీ ప్రవాహాల్లా చీల్చేసాయి. తడిసిన జుట్టు పాయలు పాయలుగా గాడ్పుకు బీటలు పడ్డ భూమిలా విడిపోయింది. అప్పటి వరకూ ఏడ్చిన ఏడ్పుకు ఉబ్బిపోయిన గుడ్లు రెండు గుంటల్లోంచి పొడుచుకొచ్చిన స్ఫటిక లింగాల్లా ఉన్నాయి. ఎంకటమ్మ నేలమీద పడి పొర్లాడుతోంది. జీవన పోరాటంలో అలిసిపోయిన ఆ మట్టి మనిషికి గుర్తుగా రెండు రొమ్ములు ఆచ్ఛాదనకు మించిన జాకట్టులోంచి బయటపడి శివుని ఢమరుకపు తంత్రుల్లా అటు ఇటు కొట్టుకుంటున్నాయి. పక్కింటివాళ్ళు, పొరుగింటి వాళ్ళు, పక్క గల్లీల వాళ్ళు - అందరూ ఎంకటమ్మను చూస్తున్నారు. గోలగోలగా మాట్లాడుకుంటున్నారు.

"ఆ గణేష్ కేమొచ్చె మాయరోగం? గట్లా పానాలు తీసుకుంటే ఏమి లాభమొస్తది?"

"అందరి ఆకలి తీర్చడానికి సచ్చిండట!"

"ఆ తల్లి ఆకలితో మాడినా సవ్వలేదే! దినాం పిడికెడు మెతుకులతో పానాలు నిలబెట్టుకుని బిడ్డడి చదువుకు తన రక్తాన్ని వోసిందే!"

"కొడుకు పెద్ద సదువులు సదివి వస్తడు, తన్ను ఉయ్యాల బల్లమీద కూర్చుండబెట్టి కడుపు నిండ బువ్వ తినిపిస్తడు అనుకుంటూ కడుపు మంటను కలల నీళ్ళతో సల్లార్చుకుందే!"

"ఏం చేసిండు ఆ కొడుకు? ఎవరాకలి తీర్చడానికి బలి పెట్టుకుండు?"

అక్కడే ఉన్న నర్సిరెడ్డి భార్య లక్ష్మి బాధగా అంది, "మనం ఎన్ననుకుంటే ఏందమ్మా. సచ్చినోడు బతికి రాడుగా! ఆ తల్లి కడుపు తీపి ఆయనకేం దెలుస్తది? గావాల్లో మనవుంటం, సదువుల పేరుతో పట్టణాల్లో పిల్లలుంటరు. బిడ్డలు గొప్పోళ్ళవ్వాలని మనం ఆలోచిస్తుండాం. మనకందనంత దూరం ఎగిరిపోవాలని ఆళ్ళ ఆలోచన. ఆళ్ళ జమ్మేదారి మనం తీసుకుంటాం. ఆళ్ళు తమామ్ ఎవ్వరికి జమ్మేదారి కానట్లు పైలా పచ్చీసుల్లా తిరుగుతుండ్రు." ఈ మాటలంటూ దుఃఖం తన్నుకొచ్చి తను కూడా ఏడ్చేసింది.

"గణేష్‌తో పాటు మన బిడ్డలు కూడా సదువుతుండ్రక్కా?" అంది సరస్వతి.

సరస్వతి సిద్దప్ప భార్య. గడప దాటి బయటకు వచ్చే అలవాటు లేని మనిషి సిద్దప్ప రోజుల్లా పొలంలో ఉంటే, సరస్వతి ఇంటి పనులు చక్కబెట్టుకుంటూ వేళకు కారెజీ సిద్దం చేసి పశువుల్ని తోలుకుపోయే పొట్టేగాళ్ళొచ్చినప్పుడు ఇచ్చి పంపేది. కాస్త తీరుబాటైతే పటేల్ ఇంటికి వెనుక గుమ్మంనుండి వచ్చి లక్ష్మిని "అక్కా ఏం జేస్తుడవూ?" అని పలకరించేది. మెయిను గుమ్మం సావిట్లో నర్సిరెడ్డికోసం వచ్చే పెద్దమనుషులు, తాలూకా ఆఫీసు పనుల సాయం కోసం వచ్చే వాళ్ళు, రాజకీయాలు ముచ్చట్లేసుకునే వాళ్ళు రకరకాల మనుషులు ఎవరో ఒకరు ఎప్పుడూ ఉంటోనే ఉంటారు. లోపల పడగ్గదిలోనైనా, వంటగదిలోనైనా లక్ష్మి ఒంటరిగానే ఉంటుంది. తనకోసం ముచ్చట్ల కొచ్చే సరస్వతి అంటే లక్ష్మికి కూడా అభిమానం ఎక్కువ.

వాళ్ళిద్దరి మధ్య వంటింటి కబుర్లలో కుటుంబ విషయాలు కూడా చోటు చేసుకునేవి. లక్ష్మి భర్త రాజకీయ హోదాల గురించి, చుట్టాల పలుకుబడుల గురించి చెపితే, సరస్వతి వ్యవసాయంలో లాభనష్టాలు, పెనిమిటి పడే శ్రమ గురించి చెప్పేది. వాళ్ళ మధ్య తప్పని సరిగా వచ్చే ప్రస్థావన పిల్లల చదువు. పిల్లలు చదివేది ఒకే క్లాసు, ఒకేకాలేజీ, ఒకే పట్టణం. పిల్లల చదువుల గురించి చెప్పుకునేటప్పుడు వాళ్ళ మధ్య సాన్నిహిత్యం బలపడేది.

వీళ్ళిద్దరితో అప్పుడప్పుడూ పచారీ షాపు నల్లయ్య భార్య మణమ్మ కూడా చేరేది. వాళ్ళ బిడ్డ సురేష్ కాలేజీ ఫీజు కట్టాలన్నప్పుడు ఎంత కట్టాలో వివరాలు తెలుసుకు రమ్మని పంపించేవాడు నల్లయ్య. ఫీజులు వివరం తెలిసాక ఒకసారి గుండెలు బాదుకునేది. "ఇంతంత సొమ్ములు పోసి ఏటి చదివిస్తాం. పైస పైస జమ చేసి పట్కపోయి కాలేజీలకు వెడుతున్నాం. చదువు మానేసి దుకానం చూస్కోరా నాయినా అంటే ఇనకపాయె."

లక్ష్మి నవ్వుతో బదులిచ్చేది "షావుకారు బిడ్డవనిపించినవు తల్లి. ఎవ్వరి తాన పైసలైన పైసలే. వాల్ల బాగుకోసం పైసల్దియ్యక దేనికోసం దాచి వెడ్తవు?" అంటే ముసి ముసి నవ్వులతో వెళ్ళిపోయేది.

గణేష్ అమ్మను పరామర్శించడానికి ఇప్పుడు మణమ్మ కూడా అక్కడే ఉంది. "పటేల్ చెప్పినాడా మన బిడ్డలు ఆడేం చేస్తుండ్రో?" అంది సరస్వతి మాటతో మాట కలిపి. మణెమ్మ మాటలో భయం తొంగి చూసింది.

"నాకు తెల్వ.ఎవని బుద్దులెట్లుంటయో దేముని కెరుక. గణేష్ మన బిడ్డల్తో బాటేగా సదువుకుంటున్నది. గిట్లాంటి కమ్జోర్ పని చేస్తడనుకుంటిమా! ఎవులు నేర్పిండ్రో బద్మాష్ గాండ్లు. పానాలు తీసుకుంటే గుడ్లప్పగించి చూస్తుండ్రా? పోలీసాయన చెప్తావుంటే తలుపు మాటున వింటిని. పోరగాండ్లు జులూస్ చేస్తనట. ఈయన చేసిన గొప్ప పనికి శవాన్ని ఊరేగిస్తరట. బిడ్డల కోసం ఏడ్చి ఏడ్చి మన పానాలు గాల్లో కలిస్తే మన కట్టెల్ని కూడా ఊరేగిస్తారేమో?"

నర్సిరెడ్డి ఇంటి దారి పట్టాడు. "గిప్పుడేం చేసేది దొరా?" అన్నాడు వెంటబడిన శంకరయ్య.

"చేసేదేంది? రేపే టయానకొస్తదో శవం. అప్పటికి ఊల్లపోల్లం అందరం ఈడ్నే ఉండాల. సర్కారోళ్ళే శవాన్ని ఒప్పచెప్తరు. శవమెంట కాలేజీ పోరండ్లొస్తరంట, నాయకులొస్తరంట. శవం శ్మశానం తాన బొందల పెట్టేవరకూ గామంత గరంగరముంటది."

"గదట్లుంచు పటేలు, రేపటికి కర్సు జబర్దస్తుంటది. దానిమాటేంది. ఊర్ల చందాలు శురూ చేసిస్తవా? గెట్ల చూసిన ఐదువేలు దాటుద్ది. ఆయమ్మి తాను బొక్కలు తప్ప ఏం లేవు" అనుభవంతో చెప్పాడు శంకరయ్య.

నర్సిరెడ్డి ఒక్క నిముషం ఆలోచించాడు. "నాకు తెల్వదా? సంగతి తెలిసిన కాడ్నించి అదే సోచాయిస్తున్నా. ఇది ఐదువేలతో బచాయించే మాటగాదు పోలీసోండ్లు నామీన పడుతుండ్రు. పైసలదేముందిలే, గామ్ పెద్దగ ముంగల నా జేబునుంచి కర్చువెడతా. పాడె, కట్టెలు, దండలు, చప్పుళ్ళు అన్నీ శవం ఇంటికొచ్చినాక మాట. ఈ రాత్రికి మీ గల్లీపోళ్ళందరు జర మంచిగ చూసుకోండా యమ్మిని" అనేసి ముందుకు కదిలాడు. సిద్దప్ప, నల్లయ్య ఆయన వెంటబడ్డారు. వాళ్ళు ముగ్గురూ పదడుగుల దూరం వెళ్ళాకా లక్ష్మి, సరస్వతి, మణమ్మ కూడా జట్టుగా ఇంటికి బయలుదేరారు.

అప్పటి వరకూ అక్కడే ఒక మూలగా నిలబడి చూస్తోన్న పాండ్రయ్య తన సావాసగాళ్ళతో బర్రెల దొడి దగ్గరకు మరో దారిలో ఉరికాడు.

ఎంకటమ్మ ఉన్న కొద్ది ఓపికతో "నా నాయనో.. నన్నాయనో నా బిడ్డో" అంటూ కీచు కంఠంతో రాగం తీస్తోంది. పక్కింటి లక్ష్మమ్మ స్టీలు గిన్నెలో టీ కలిపి రెండు గ్లాసులు తీసుకొచ్చి పక్కన చతికిలపడి గిన్నె నుండి, గ్లాసునుండి అటు ఇటు నాలుగు సార్లు కలబోసి నిండు గ్లాసు ఎంకటమ్మ చేతికందించి "సచ్చినాయన ఆత్మ శాంతించాలంటే బతికున్నోల్లు ఏడ్వాల. లేకుంటే పిశాచాలౌతరు.

పానాలు నిపుపుకుంటేగదమ్మా ఆ బిడ్డ గురించి ఏడిసేది. జర్ర చాయి రెండు గుక్కలు తావు. పొద్దుటేళ వన్నం తింటివో లేదో, పొద్దుగుంకినాకయినా కాసింత అంబలి కాసుకుని తావనీకుండా సావుకబురంటివాయె" అంది.

ఎంకటమ్మ గ్లాసును పక్కన పెట్టబోతే "తాక్కుంటే ఎట్లా? నీ పానాలు ముఖ్యం. పోయినోళ్ళు తిరిగిరారు" అని గదమాయించారందరూ. బలవంతాన చాయి నోట్లో పోసుకుంది. ఈసారి లక్ష్మమ్మ కూడా తోడుగా ఏడ్చింది. "గణేషు బిడ్డో నీకు నూరేండ్లు నిండినాయా బిడ్డా ఈ తల్లిని అన్నాయం చేసి బోతివి గదా బిడ్డా బిడ్డా"

లక్ష్మమ్మ రాగానికి ఊకొట్టుడుగా మూలుగుతోంది ఎంకటమ్మ. చీకటి మాపున గల్లీలో జనాన్ని తప్పించుకుంటూ వచ్చారు రాములు, చంద్రమ్మ. ఎంకటమ్మకు చెల్లెలు చంద్రమ్మ, రాములు బావౌతాడు. వాళ్ళిద్దరూ పక్క ఊళ్ళోనే వ్యవసాయం పనులు చేసుకుంటారు.

చెల్లి, బావలను చూడగానే వెంకటమ్మ నేలను పడి దొర్లుతో ఏడ్చింది. చంద్రమ్మ అక్క పక్కన జేరి ఏడుపు అందుకుంది. లక్ష్మమ్మ టీ గ్లాసులు, గిన్నె తీసుకుని తన ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయింది. రాములు రావిచెట్టు బండకు జేర్లబడి కూర్చుండిపోయాడు. ఐదు నిముషాలు, పది నిముషాలు, మరో ఐదు నిముషాలు ఇద్దరి ఏడుపు ఆకాసాన్నంటింది.

కొంతసేపటికి ఎంకటమ్మ చల్లారి రాములు చేతులు పట్టుకుని అడిగింది "ఎట్లొస్తివి బావా? గణేష్ గాడి సావు కబురు ఎవరు చెప్పింద్రు?"

"నేనీడనే బాపన్ల పొలంలో ఎగుసం పని చేస్తుండా. ఈ ఊర్లాయన మోటరు గాడి మీద పోతూ నన్ను చూసి కబురు చెప్పిండు. గంతేనమ్మా గా మినట్లో ఊర్లోకి పోయి మీ చెల్లిని తోలుకుని పైదిల్ మీదొచ్చినా. మీ చెల్లి ఉట్టి మడిసి కాదు కడుపుల బిడ్డ తన్నతన్నా, కాళ్ళు గుంజుతున్నా గట్లనే ఉరికింది. ఏంది పాడు దినాలయినాయి. చేతికందొచ్చిన కొడుకు చనిపోయిన్నంటే ఏందనుకోవాల? ఆడ్ని మంచిగ కూలిపనికి పెట్టన్రంటే ఇనుకోలేదు. బిల్డింగు పనుల్ల వెడితే పెద్ద మేస్త్రి అయ్యేవోడు."

చంద్రమ్మ కూడా గణేష్ చిన్నతనం ముచ్చట్లు జ్ఞాపకం చేసుకుని చెప్పసాగింది. వాళ్ళ ముగ్గురు మధ్య మాటలు పెనవేసుకు పోయాయి. కడుపులో బాధ తన్నుకొచ్చినప్పుడు గట్టిగా శోకాలు పెడుతున్నారు అక్కా చెల్లెళ్ళు. గల్లీలో మనుషులు ఇళ్ళబాట పట్టారు. వాతావరణం నివులు గప్పిన నిప్పులా పైకి ప్రశాంతంగా ఉంది. ఊరు చీకటిని పులుముకుంది. మధ్య మధ్యలో రావి చెట్టు గాలి ఎక్కువై వాళ్ళ రోదనలు ఊరంతా తిప్పుతోంది.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

Post your comments